

1. Válogass!

Válogass csak, ne légy te jó gyerek!
A szájakból ne kelljen, csak a csók;
csontos kézfogásból csak a meleg;
az éjszakából csak a csillagok!

2. Elszántan

Akkor is hegynek szabjad az utad,
amikor senki sem követ!
Nyafogjanak lent a lúdtalpúak,
hallgassanak fent a kövek.

3. Alkalmatlan hó

Innen oda, és onnan ide dobtak,
mint porladó, roppant halottat.
Az élőket mégis elérem:
alkalmatlankodom — fehéren.

4. Tükör

Szobámban egy hiú tükör
reggeltől estig tündököl.
Napnál vakítóbban ragyog,
de még meleget nem adott.

5. Árván

Ez a tükröző kirakat,
amelyben megnézed magad,
meg sem nézi az árnyadat.
Ő szült, s a magad árnya vagy.

6. Csendélet

A művirág nem tisztul könnyek révén.
Megáll az őz mágneses mezők szélén.
S nézi, hogy a műanyag ösködéből
füstölgő lepkeraj az égbe ér föl.

7. Egy pengére

Oly vészes vagy, te élesített penge,
hogy nincs is kéz, mely ujjá közé venne.
Ki biztos nyugtot kíván, épp ilyen
metsző fényesség árnyában pihen.

8. Kézfogás

Ez a kézfogás nemcsak az enyém,
sokaknak szól valamit csendben.
Mintha meleg szavait érteném:
itt tart, és utakra visz engem.

9. Hunyadi lovasszobra

Nem birtokáról érkezett ide.
Roppant kitérőt kellett tennie:
Várnán, Nándoron, pestis-poklon át
irányíthatta ide a lovát.

10. Becsvágy

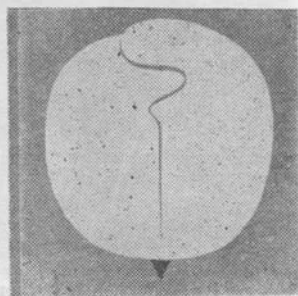
Vízseppként látszani a tóban
és levélként a nagy erdőben!
— ez az, amiről sose szoltam.
De örökké ez lebegett előttem.

11. Válasz

Átfog a reggel ölelése.
S te éjre vársz, rokkantan állasz.
Pedig e meleg ölelésre
csak ölelés lehet a válasz.

12. Tűzrakás

Csak hamu lesz a hamvadó világból,
hol száraz életed ellángol.
Mégis tartósabb a hűnyó parázs,
hogyha nagyobb a tűzrakás.

D. SZABÓ LAJOS

HARLEKIN OKTÓBERBEN

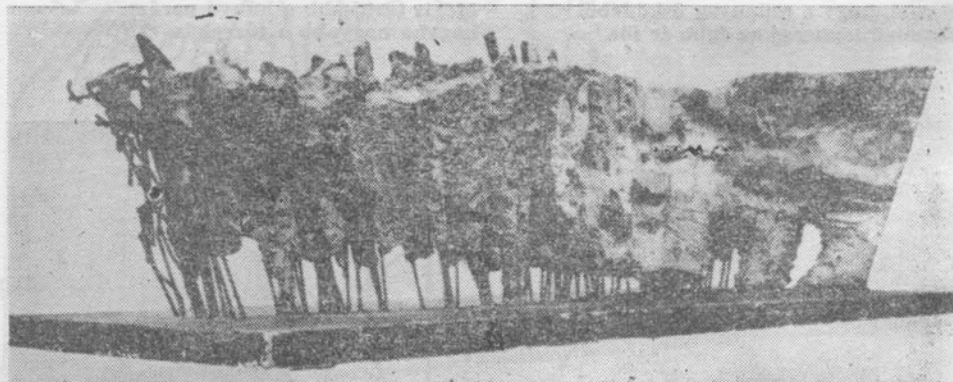
Kormos István végső bolyongásának emlékezetére

Harlekin visszatért bolyongásainak színhelyére.
Október elején — Normandiától keletre — Erdélyben járt.
Szívét szeme helyén hordta és szíve helyén szemét.
Karjait ölelésre tárta — szárnyai nőttek. Boldogan repült,
mert Harlekinnek ez volt a szokása — ide-oda villant
hűségesen a régi szín-helyek között.
Agborisrét felett cinpohárt tartott a dércsepp-könnyes
emlékezés elé és rőt áfonya bokrokon rigót keresett ...
Európai sámánként mormolta maga elé: „orromba csap az égő fű szaga,
október ez, az év októbere,
valamint életem októbere;“

Itt bolyongott Harlekin 1977-ben, az egyik leghosszabb erdélyi őszben.
Színek lobogtak körülötte, élete-októberében dúskált ott,
ahol égő-lilák és bronzok ölelkeznek a földtől az égig,
míg bánatos-örömmel arcán, lányok s menyecskék csipő-ringását
áldotta Vistán ... mint valamikor Normandiában.
Harlekin nem titkokért jött. Ragaszkodásért. Látni akarta
elültetett csodáit: hűségesek-e? Mert úgy mondta egyszer
bánattól leverten ezen a megviselt XX-ik századi porondon:
„gyermekkoromtól ez komisz szokásom:
szívem titokban hűségeskedik ...“

Ilyenek a Harlekinek,
a barátok, a hűségesek — e pergő mindenségben.
Szerelmünk a Szentannató, — Harlekin szemétükreben sohasem
csillan már ... Hűtlen, hát ez a szerelem?
Áfonyaerdők sűrűjébe tévedt — „Szentannató bevetve,
áfonyaerdők szállnak az egekre“ ... —
és nem talál vissza soha már.
Hiábavaló kiáltó-virrasztásom. Hulló levelek s rögök borítják ...
„már nem birizgál semmilyen titok,
én kezdettől magamra számítok.“

Őszi ködben, rigó-éjben lebeg,
minden október visszahangozza: Ki tudja, hol jár Kormos Pista?

Varga Imre: Erőltetett menet